

Chương 28

Chỉ Mành Treo Chuông

ầu không tịch mịch vô cùng.

Trên bầu trời lấm tấm những ngôi sao sáng, neho mắt nhìn xuống trần gian, giữa vùng đá lạnh trên Vu Sơn, một con người có, thân hình chập choạng, ngã bên này, nghiêng bên kia, chúi nhủi tới như kẻ say rượu.

Bóng đó vừa cố đi vừa lảo nhảm :

- Gia Gia ! Gia Gia ở đâu ? Ngươi Nhi đang tưởng nhớ đến Gia Gia đây !

Đột nhiên đôi mắt Ngươi Nhi dừng lại trên một xác chết nằm chắn ngang đường.

Hắn sửng sốt, dừng chân xem cho biết người chết là ai.

Hắn càng sửng sốt khi nhận ra người chết chính là Độc Cô Thanh Tùng.

Hắn ngây người tự hỏi :

- Tại sao lại thế này ? Độc Cô huynh đến đây làm gì mà phải chết thảm ?

Hắn ngồi xuống, soát lại tâm mạch của Độc Cô Thanh Tùng.

Nhận thấy khí huyết đều ngưng đọng, hắn lắc đầu :

- Độc Cô huynh mà cũng phải chết thảm như thế này nữa sao ?

Bỗng, hắn nhớ lại, tại Tề Vương biệt phủ, chính mắt hắn trông thấy thân phụ của hắn đã chết thật sự, vậy mà Địa Tướng lão tiên bối bảo là đã cứu sống được !

Hắn có thể tìm được chăng trên đời thứ linh dược cứu người chết sống lại ?

Hắn hiện còn hai hoàn thuốc đó, do Địa Tướng tặng cho lúc hắn rời Tề Vương biệt phủ, hắn định mang đến Hồng Trạch Hồ cho phụ thân hắn, nhưng đi chưa được đến đâu thì đã bị bắt.

Giờ đây, hắn muốn thí nghiệm xem thứ thuốc đó có cứu sống được mạng người chăng ?

May ra, nếu Độc Cô Thanh Tùng sống lại thì đại hạnh cho nhau, bằng thuốc không linh nghiệm cũng chẳng hại gì.

Nghĩ vậy, hắn không do dự, lấy viên thuốc của Địa Tướng cạy răng Độc Cô Thanh Tùng, bỏ vào miệng chàng, rồi hắn ngồi lặng một bên, chờ xem hiện tượng ứng nghiệm.

Hắn đợi mãi, chẳng thấy gì cả, hắn thất vọng, tự nghĩ:

- Vậy là Địa Tướng lão tiền bối lừa gạt rồi! Có lý nào người chết lại sống lại được? Và gia gia ta chắc cũng phải chết!

Còn một viên thuốc, hắn đưa luôn vào miệng Độc Cô Thanh Tùng.

Hắn nức nở:

- Độc Cô huynh! Anh chết thì nằm đây, còn sống lại thì hắn cũng tự biết tìm đường trốn thoát, còn tôi, tôi không thở ngổi lại đây chờ anh được, bởi Huyết Ma Bang sẽ không bao giờ dung tha cho tôi trốn đi như thế này! Tôi phải đi! Đi xa Vu Sơn, càng được an ninh! Tôi phải đi ngay!

Tuy nói thế, nhưng hắn chưa đi vội. Hắn cố gắng mang Độc Cô Thanh Tùng dẫu vào bụi rậm, tránh sự dòm ngó của những người trong Huyết Ma Bang qua lại nơi đó.

Hắn làm việc đó hết sức nhọc nhằn, vì hắn bị hành hạ qua bao nhiêu ngày, hắn cũng không hiểu tại sao hắn còn sống được.

Hiện tại, hắn tiêu tan cả sinh lực, đến cất bước chân mà hắn còn thấy khó khăn khôn tưởng.

Hắn đặt xong Độc Cô Thanh Tùng vào chỗ kín đáo, hắn vẫy tay chào biệt:

- Độc Cô huynh ở lại nhé! Xin thứ cho tiểu đệ không thể ở một bên anh! Ở dĩ tôi không khai huyết chôn xác anh là vì tôi còn hy vọng anh sống lại, chứ chẳng phải tôi tàn nhẫn, ích kỷ, chỉ bán khoán cho sinh mạng của mình mà nỡ bỏ anh bọc lộ với gió sương...

Hắn buông tiếng cuối cùng, giọng thống thiết vô cùng:

- Tôi đi đây Độc Cô huynh!

Hắn nhìn chàng một lần cuối, đoạn quay mình bước đi.

Hắn đi một lúc lâu, ba tên gầy ốm vận áo màu tím từ từ đi đến.

Ba người này ngó quanh, ngó quẩn, nhìn trước, nhìn sau như tìm kiếm cái gì.
Họ là ai ? Họ là những người trong Huyết Ma Bang thuộc Lam Chủ Đan, họ đi tìm Ngươn Nhi vừa vượt ngục.

Họ hoang mang, bối rối thấy rõ, bởi họ nghĩ Ngươn Nhi chưa có thể đi xa.
Nhưng tại sao họ tìm tận đến nơi này rồi mà không thấy hấn ?

Một người trong bọn cất tiếng :

- Tiểu tử đó dở sống dở chết, hấn còn sức bao nhiêu đâu mà thoát xa nổi ?
Chỉ vì chúng ta cứ tưởng rằng hấn chết đến nơi nên lơ đãng, thành ra hấn trốn được !
Không lẽ hấn giả vờ để lừa bọn mình ?

Người khác đáp :

- Theo ý tôi, tôi cho rằng hấn được người nào đó cứu hấn giải thoát cho hấn, đưa hấn đi, chứ tự hấn thì còn làm gì nổi ? Và, nếu hấn được người cứu thoát, thì dù chúng ta có tìm hấn trong năm bảy tháng, một năm cũng thành vô ích ! Không bao giờ gặp hấn đâu !

Người thứ ba tiếp nói :

- Người nói có lý đấy ! Vậy chúng mình nên ngồi đây tạm nghỉ, chờ sáng sẽ về cung, báo cáo là không thấy tung tích hấn đâu cả !

Rồi cả ba tìm chỗ kín gió, ngồi xuống.

Người thứ nhất, cất tiếng đầu tiên, hỏi hai người kia :

- Hai người có nghe tin là trong bang của chúng ta, vừa có thêm một nhân vật được sung vào chức Phó Bang Chủ. Nghe nói người đó có thính danh lừng lẫy trên giang hồ. Bang chủ chúng mình hết sức trọng đãi y ...

Người thứ hai cười nhẹ :

- Có phải người muốn nói đến người cao đồ của Đông Hải Kỳ Tẩu chăng ? Y là Đông Hải Chân Quân, một truyền nhân tiếp thụ trọn vẹn y bát của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Người đó cười lớn hơn :

- Các người hiểu được một phần việc, các người đâu hiểu được thâm ý của Bang Chủ. Hừ ! Phó Bang Chủ ! Cái chức hách đấy, nhưng Đông Hải Chân Quân còn sống được bao nhiêu lâu nữa mà mong hưởng thụ cái oai quyền tối cao đó chứ ?

Người thứ ba lấy làm lạ :

- Người nói sao ? Người dám biết đến những việc làm của Bang Chủ à ?

Người thứ hai điềm nhiên đáp :

- Nói ra, chắc các người không tin, chứ thật sự thì như lời ta vừa thốt. Ở dĩ ta biết được là do một sự tình cờ. Các người biết không, trong mình Đông Hải Chân Quân có bức họa đồ chỉ chỗ chôn dấu chiếc Kim Đỉnh vũ lâm, nên Bang Chủ của chúng ta mới đem miếng mồi Phó Bang Chủ mà dẫn dụ Đông Hải Chân Quân, khi nào Bang Chủ chiếm được bức họa đồ rồi, thì ngày ấy là ngày tàn của Đông Hải Chân Quân .

Một người kêu lên :

- A ! Lại có những sự bí ẩn như thế, nghĩ Bang Chủ chúng ta quả thật mưu cao viễn trí ...

Vừa lúc đó bên ngoài, cách chỗ chúng đang ẩn nấp độ ba trượng có tiếng động phát lên rất khẽ, nhưng đều nghe rõ ràng.

Tiếp theo tiếng động, một bóng người vọt lên không, đảo lộn thân hình một phát, nhào tới chúng.

Cả ba kinh hoàng, vội hỏi to :

- Người ... người là ai ?

Người đó không đáp, buông mình xuống trước mặt chúng.

Ba người vận áo tím đồng loạt hét lên :

- Người là ai ? Người là người hay là quỷ ?

Cả ba vừa buông dứt tiếng cuối, thì hai người đã ngã ngửa ra sau.

Tên còn lại nhìn hai đồng bọn, trông thấy mặt mày họ trắng nhợt, biết là họ đã chết rồi. Hắn kinh sợ cuống cuống, toan quay mình chạy đi, nhưng đôi chân của hắn cứ đá vào nhau, không nhếch được một bước.

Người vừa xuất hiện đó, đã đến trước mặt hắn, mặt mày người đó bê bết những máu đã khô cạn.

Hắn rú lên một tiếng to, lão đảo người, chực ngã.

Nhưng người đó đã kịp đưa tay hứng hắn, hắn khỏi ngã song hắn đã bất tỉnh. Người đó đưa tay kia vỗ nhẹ vào lưng hắn mấy phát, gọi tỉnh hắn, đoạn thốt :

- Đừng sợ. Ta là người như người, có là quỷ đầu mà cuống lên như thế ?

Hắn run run người, giọng hắn cũng run run theo :

- Người ... người ...bất luận là người hay quỷ ta vẫn sợ người lắm ! Người muốn gì ở ta ?

Hắn sụp nhanh người xuống, vấp đầu lạy như tể sao.

Người đó cười lạt :

- Muốn sống, hãy đáp những câu ta hỏi !

Hắn vừa lạy vừa ấp úng :

- Tiểu ...tiểu nhân ..xin vâng ! Tiểu nhân không dám dấu gì cả !

Người đó nghiêm giọng :

- Người biết Đông Hải Chân Quân hiện giờ ở đâu không ?

Hắn ấp úng :

- Ông ấy ... ông ấy ...tôi cũng không biết ông ấy ở đâu nữa !

Tên áo tím lúc đó lấy lại bình tĩnh, lý trí sáng suốt nhận định tình hình, hắn đã biết đối tượng không phải là quỷ, hắn đã nghe đối tượng điều tra hắn vì sự việc ở Huyết Ma Bang, hắn phải hiểu đối tượng là kẻ thù của Huyết Ma Bang.

Hắn đứng vụt lên, ánh mắt ngời hung quang chớp chớp.

Đối tượng của hắn chính là Độc Cô Thanh Tùng, chàng hồi sinh nhờ hai viên thuốc của Địa Tướng mà Ngươn Nhi nhét vào miệng chàng trước khi đi.

Chàng hồi sinh lại, nhưng vẫn ngồi yên một chỗ, tinh thần dưỡng khí cho hoàn toàn hồi phục. Nhờ vậy, chàng nghe câu chuyện của ba tên áo tím, không sót một tiếng.

Chàng mới xuất hiện, giết hai chùa một, cốt khai thác hắn, tìm hiểu những chi tiết cần biết.

Thấy hắn phục hồi lý trí, chàng lo ngại, nghĩ thầm :

- Đệ tử của Huyết Ma Bang tên nào cũng dám liều chết cả. Ta không để cho tên này chết, ta còn cần hắn !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn hắn, cười lạnh :

- Vậy ra, người không sợ chết ?

Tên áo tím cao giọng :

- Chết, ai mà không chết mà phải sợ ! Ta có thể chết chứ ta không thể phản bội Bang Chủ của ta !

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả, bất thành linh chàng vươn tay tới, điểm nhanh huyết đạo trên người hắn.

Chàng gần giọng :

- Người muốn chết ? Người đâu thể chết dễ dàng như thế ? Muốn chết cũng phải chỉ chỗ ở hiện tại của Đông Hải Chân Quân cho ta biết rồi mới chết được. Nào, lão ấy ở đâu ? Nói mau !

Tên áo tím trừng mắt nhìn chàng.

Chàng hừ lạnh :

- Người biết ta là ai không ?

Tên áo tím bấu môi :

- Người là ai ?

Độc Cô Thanh Tùng ngạo nghễ :

- Liệt Mã Cuồng Sanh !

Tên áo tím ạ lên một tiếng :

- Tiểu tử Liệt Mã Cuồng Sanh ? Như vậy ta càng không nên nói !

Độc Cô Thanh Tùng hét :

- Người thật không chịu nói ?

Tên áo tím nhếch mép cười mỉa :

- Dĩ nhiên là ta không nói. Người muốn làm gì thì làm đâu cần phải vịn tới vịn lui ?

Độc Cô Thanh Tùng giận đến xanh mặt, chụp nhanh nắm ngón tay của hắn, bẻ mạnh.

Rắc ! Rắc !

Tên áo tím rú lên thê thảm, mặt không còn chút máu.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt :

- Giờ thì người chịu nói chưa ?

Tên áo tím xuất mồ hôi dầm mình. Toàn thân hần run lên như thần lần dứt đuôi.
Đột nhiên, hần phun ra một búng máu hồng, mặt hần đã tái vì đau đớn, lại càng tái hơn.

Thì ra, hần đã cắn lưỡi, quyết tìm cái chết trước khi Độc Cô Thanh Tùng hạ sát hần, bởi hần biết chàng sẽ giết hần, nhưng chàng còn hành hạ hần cốt bắt buộc hần phải cung khai những điều bí mật trong Huyết Ma Bang.

Trước sau gì cũng phải chết, hần chọn cái chết do tự mình, tránh được đau đớn và chết nơi kẻ địch.

Độc Cô Thanh Tùng giận quá, cung tay đánh mạnh một phát lên đầu hần, thiên linh cái vỡ tung, máu đỏ hòa óc trắng bắn tung toé.

Chàng tung luôn một cước, bắn vọt thân xác của hần bay ra xa hơn mười trượng, nát nhừ.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh một tiếng, đoạn giở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình nhắm hướng Thần Nữ Phong bay đi.

Thần Nữ Phong là một ngọn núi đẹp nhất trong dãy Vu Sơn, nhưng biết được Thần Nữ Phong rồi, Độc Cô Thanh Tùng chưa hần tìm ra được Vạn Cực Cung một cách dễ dàng.

Vạn Cực Cung ở ngay trên Thần Nữ Phong hay ở trên một ngọn núi nào khác quanh vùng ?

Đến Thần Nữ Phong, Độc Cô Thanh Tùng phân vân chưa biết phải tìm cách nào tìm sào huyệt Huyết Ma Bang .

Độc Cô Thanh Tùng định lên đến đỉnh rồi đưa mắt quan sát khắp vùng, xem thử có nơi nào khả nghi chăng ?

Mắt chàng hướng lên đỉnh khi còn cách không bao xa nữa.

Chàng giật mình, dừng ngay lại, tìm chỗ núp.

Chàng đã thấy hai bóng người đứng trên đỉnh, đang kháo chuyện với nhau.

Chàng vận dụng thính giác cố nghe xem hai người đó đang nói chuyện với nhau những gì và lóng âm thính để nhận ra họ là ai, bởi tầm mắt của chàng không thể khám phá được họ đứng đưa lưng về chàng.

Nhờ họ đứng trên gió, chàng dưới gió, nên chàng nghe thấy tiếng nói của họ rất rõ. Nghe được âm thanh của họ rồi, chàng giật mình kinh ngạc hơn nữa.

Thì ra, hai người đó là Vạn Cực Thiên Tôn và Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Vạn Cực Thiên Tôn thốt :

- Lãnh huynh ! Chúng ta đã trở thành những kẻ chí giao rồi, còn việc gì không thể nói với nhau ?

Đông Hải Chân Quân cất giọng căm hờn :

- Ngày trước, tôi đã làm bao nhiêu việc ác, nên ngày nay tôi phải gánh chịu nhục nhã ê chề ! Có quả thật tiểu tử đã chết rồi phải không Bang Chủ ? Rất tiếc là tôi không được phân thân hẳn làm muôn đoan !

Vạn Cực Thiên Tôn thở dài :

- Lãnh huynh sao lại có thể để lòng mình mềm dịu như thế chứ ! Đáng lý Lãnh huynh nên hạ sát hẳn cho rồi ...

Đông Hải Chân Quân tỏ vẻ hối hận :

- Vì hắn trao bức họa đồ cho tôi, tôi bị bức họa đồ đó làm phân tán tâm thần, mất cả chủ trương, nên hắn mới thoát đi được !

Vạn Cực Thiên Tôn tán một câu :

- Thảo nào ! Nhưng không sớm thì muộn, lãnh huynh cũng chiếm được chiếc Kim Đỉnh vũ lâm, đó là điều đáng mừng cho Lãnh huynh vậy. Mất cái nhỏ, được cái lớn, có thiệt chỗ nào đâu ?

Đông Hải Chân Quân lắc đầu :

- Bang Chủ chớ vội mừng, tuy tôi nắm được bức họa đồ trong tay nhưng chưa tìm ra chiếc Kim Đỉnh, thì không nên mừng sớm ! Biết đâu đó là bức họa đồ vô giá trị ? Nào ai dám tìm được tiểu tử ?

Độc Cô Thanh Tùng nghe Chân Quân thú nhận là có bức họa đồ trong tay, chàng nóng nảy vô cùng.

Càng nóng nảy bao nhiêu, chàng càng hận Chân Quân quá nông cạn, tự mình giao nạp cho lão đại ma đầu.

Chàng mắng thăm :

- Lãnh Cửu ! Lãnh Cửu ! Bộ thế ngươi không muốn sống nữa sao ?

Chàng nóng nảy, nhưng chàng đâu thể ra mặt, thức tỉnh Đông Hải Chân Quân? Chàng đang có trước mắt, hai kẻ tử thù, mà lại là hai tay thượng đỉnh trong vũ lâm, đấu chiến với một, chàng cảm thấy vất vả lắm rồi, huống hồ họ hai người mà chàng thì đơn thân độc lực.

Dĩ nhiên, chàng không thể xuất hiện.

Tuy vậy, chàng còn một biện pháp, chàng dùng biện pháp đó ngay, nếu Đông Hải Chân Quân chịu nghe lời chàng thì mọi việc kể ra còn cứu vãn kịp thời.

Biện pháp đó là lối truyền âm nhập mật.

Chàng gọi Đông Hải Chân Quân :

- Sư huynh ! Huyết Ma Bang Chủ có tham vọng chiếm đoạt bức họa đồ của sư huynh đó ! Bức họa đồ ấy nếu về tay lão đại ác ma ngày nào, sư huynh sẽ táng mạng ngày ấy ! Hãy mau liệu kế thoát thân, đừng ham cái bánh vẽ Phó Bang Chủ mà chết gấp!

Đông Hải Chân Quân giật bắn mình như chạm phải làn điện chớp.

Lập tức, lão nháy vọt ra xa, cách Vạn Cực Thiên Tôn độ hai trượng, cao giọng hỏi :

- Bang Chủ bảo tiểu tử đã chết rồi phải không ? Bang Chủ có chắc như thế không ?

Vạn Cực Thiên Tôn hết sức kinh ngạc trước thái độ thay đổi của Đông Hải Chân Quân :

- Lãnh huynh còn nghi ngờ gì nữa ? Hắn không chết thật thì chết giả à ?

Đông Hải Chân Quân hỏi tiếp :

- Ai hạ thủ sát hại hắn ?

Vạn Cực Thiên Tôn kinh ngạc, nhìn lom khom đối tượng :

- Lãnh huynh nghi ngờ tôi ? Tôi dám đảm bảo với Lãnh huynh là tên tiểu tử đã chết rồi !

Đông Hải Chân Quân gạt ngang lời quả quyết đó :

- Không ! Chết thật hay chết giả, điều đó rồi hắn biết. Chỗ tôi muốn biết là ai hạ thủ đoạn kìa ?

Độc Cô Thanh Tùng từ chỗ núp, chú mắt theo dõi tình hình song phương.

Nhìn vào thần sắc của Thiên Tôn, Độc Cô Thanh Tùng biết rõ lão đại ma đầu đã khởi nghi ngờ Đông Hải Chân Quân điều gì rồi.

Lão nhích chân tới hai bước.

Đông Hải Chân Quân sôi giận :

- Bang Chủ đứng lại, đừng bước tới nữa ! Tôi xin hỏi Bang Chủ câu này : việc xảy ra tại Thúy Vân Lâu, Bang Chủ có biết rõ không ?

Vạn Cực Thiên Tôn vờ ngạc nhiên, tỏ vẻ không hiểu Đông Hải Chân Quân muốn nói gì.

Lão vừa nhích chân bước tới, vừa đáp bằng quơ :

- Tôi biết gì đâu ?

Đông Hải Chân Quân trầm gương mặt quát :

- Đứng lại ! Tôi bảo Bang Chủ đứng lại !

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Lãnh huynh làm sao thế ? Bỗng đứng lại giở chứng, sừng sộ tôi, vậy là nghĩa làm sao ?

Đông Hải Chân Quân gằn giọng :

- Thôi, đừng vờ nữa ! Đông Hải Chân Quân không phải để bất cứ ai cũng khinh khi được cả. Tôi nói thật ! Nếu Bang Chủ bước tới một bước nữa thì hòa khí giữa nhau kể như hủy diệt rồi !

Độc Cô Thanh Tùng trông thấy Đông Hải Chân Quân khích động mãnh liệt, đánh chừng có thể hạ thủ liền.

Chàng lo ngại, nơi đây là Tổng đàn của Huyết Ma Bang, dưới tay của Vạn Cực Thiên Tôn có vô số cao thủ phòng ngự. Nếu Đông Hải Chân Quân trở mặt với Vạn Cực Thiên Tôn ngay bây giờ thì chắc chắn sẽ nắm phần thất bại.

Chàng gọi tiếp :

- Sư huynh nên dần tính nóng xuống. Ở đây là Tổng Đàn nơi quy tụ những cao thủ chủ lực của Huyết Ma Bang, nếu vọng động thì bất lợi thấy rõ. Chi bằng sư huynh nên giả bộ thân thiện trở lại cho lão tin, rồi hãy tìm phương liệu kế ứng phó với chúng

sau. Cần nhất là sư huynh phải hết sức đề phòng, kể từ giờ phút này ! Chúng sẽ tìm mọi cách để đoạt bức họa đồ, kể cả thủ đoạn ám toán sư huynh đó !

Đông Hải Chân Quân tỉnh ngộ.

Lão nhoăn miệng cười giả lả :

- Nói đùa với Bang Chủ, chứ tiểu tử sống thế nào được khi Bang Chủ ra tay !

Tôi hoàn toàn tin lời Bang Chủ !

Độc Cô Thanh Tùng lại tiếp :

- Bây giờ, sư huynh hãy nói với lão ấy, là thực sự, bức họa đồ không có trong mình sư huynh, bất quá vừa rồi, sư huynh thử ý lão mà thôi !

Đông Hải Chân Quân lại làm y theo lời Độc Cô Thanh Tùng mách nước.

Vừa lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng trông thấy một bóng đen bay vù qua mặt, thẳng lên đỉnh núi.

Chàng giật mình, tự thốt :

- Vạn Cực Lão Nữ trở lại ! Mình phải đề phòng mới được !

Vạn Cực Thiên Tôn có ý không vui :

- Tại sao Lãnh huynh lại không tin tôi ? Nếu nghi ngờ nhau mãi, thì còn hiệp tác mưu đồ đại sự thế nào được chứ ? Thú thật với Lãnh huynh, tiểu tử đó bị Mẹ tôi hạ thủ đoạn đấy !

Đông Hải Chân Quân ạ lên một tiếng :

- Hẳn bị Lão Thái Thái giết chết ? Lão Thái Thái là ai ? Chắc Lão Thái Thái phải là một bậc tiền bối khét tiếng giang hồ. Bang Chủ có thể cho tôi biết danh hiệu được chứ ?

Vạn Cực Thiên Tôn đột nhiên bước tới nắm tay Đông Hải Chân Quân ra tuồng thân mật lắm.

Lão đáp :

- Mẹ tôi là Vạn Cực Lão Nữ, tuy không tạo thanh danh gì trong võ lâm, song chắc trong võ lâm chưa hẳn có một tay nào có thể gọi là địch thủ của Mẹ tôi !

Đông Hải Chân Quân lo lắng nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh như thường :

- Nếu vậy thì tiểu tử chết đúng !

Vạn Cực Thiên Tôn cười nhẹ :

- Không đúng sao được ! Hắn chết tại lòng một hang động hẹp trong Thần Nữ Phong này !

Đông Hải Chân Quân trầm ngâm một chút :

- Như vậy, ngày đại điển Cửu Long Huyết Minh vào tiết Trùng Dương tới đây sẽ không có mặt hắn ! Và chín rương báu vật kia kể như mất luôn !

Vạn Cực Thiên Tôn tiếc rẻ :

- Dành vậy chứ biết sao ? Mình không thể để cho tên tiểu tử sống, hắn còn sống ngày nào là mình còn lo sợ ngày ấy !

Đông Hải Chân Quân gạt đầu, đoạn ngẩng mặt nhìn lên bầu trời rực sáng ánh sao khuya, lão thốt :

- Bang Chủ ! Mình nên về thôi, đêm xuống sâu rồi !

Cả hai sóng bước trên con đường mòn, ung dung xuống núi.

Độc Cô Thanh Tùng chú mắt nhìn xem họ đi về hướng nào.

Khi cả hai chỉ còn là bóng mờ phía xa, Độc Cô Thanh Tùng rời chỗ núp.

Chàng ngó quanh quẩn, lắng tai nghe động tĩnh, nhưng đôi mắt vẫn nhìn theo họ, sợ mất hút.

Thấy không có gì khả nghi, chàng phóng chân chạy xuống liền ...

Nhưng, lạ lùng làm sao vừa trông thấy họ còn lững thững đó, chàng cũng vừa giở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình chạy đi thì cả hai biến đâu mất tiêu.

Chàng ngây người, ngó đảo dáo tìm họ.

Chàng trầm nghĩ :

“Tại Thần Nữ Phong không có một mái nhà thì Vạn Cực Cung ở chỗ nào ? Còn hai người đó biến đi đâu ? Chẳng lẽ Vạn Cực Thiên Tôn đã phát giác sự hiện diện của mình, rồi ẩn đâu đó, đánh lừa mình ?”

Rồi chàng nghĩ lại :

“Nếu lão phát giác hành tung mình, thì lão sẽ ra mặt chặn mình, báo động cho bang đồ bao vây bắt mình, chứ lão ẩn thân làm gì ?”

Chàng không tin là lão ấy đã thấy chàng.

Tuy nhiên, chàng vẫn phải đề phòng, chàng không dám phô mình, ngoài ánh sáng của sao khuya, tìm bụi rậm lủi vào thu mình nghe ngóng.

Rồi từ bụi rậm này, chàng lần sang bụi khác đi tới.

Đi như vậy một lúc, chàng trông thấy một phiến đá to lớn, chặn ngang đường.

Chàng núp mình sau phiến đá nghe ngóng. Bên kia phiến đá không có một tiếng động nào chứng tỏ có sự canh phòng của bọn bang đồ tại đây.

Chàng nhón mình qua một bên, thò đầu nhìn sang bên kia. Bất giác, chàng rụt đầu nhanh lại. Chàng thấy có ánh đèn ở phía đó, trong ánh đèn có hai bóng người.

Chàng thầm nghĩ:

“Nơi đó là đâu, mà lại có ánh đèn?”

Chàng lắng nghe động tĩnh một lúc nữa, nhưng không nghe có một tiếng người vang lên, dù rất khẽ. Chàng lại thử thò đầu ra một lần nữa, cố quan sát xem chỗ có ánh đèn và bóng người là nơi nào.

Thì ra, đó là một cửa động. Ánh đèn từ bên trong động chiếu ra, còn hai bóng người thì đứng lặng như đang canh gác.

Họ vận áo tím thẫm, màu sắc của một trong ba đàn Huyết Ma Bang.

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh ngộ.

Vạn Cực Cung, nằm ngay trong lòng núi, nên Thần Nữ Phong không có một mái nhà nào lộ ra ngoài trời.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lên nền trời, nhất định thời khắc.

Lúc đó, đêm đã sang canh tư rồi.

Chàng do dự, chỉ còn độ một canh nữa là ngày về, đêm hết, thời gian rất ngắn, không đủ cho chàng mạo hiểm vào sâu nội địa.

Vào sâu nội địa, thì với khoảng thời gian quá ngắn, chàng chẳng làm được việc gì. Mà không vào thì cơ hội bằng vàng này chỉ ngàn năm một thừa, bỏ đi rất tiếc.

Vừa lúc đó, có tiếng chim vang lên, tiếng chim vọng trong đêm trường vắng lặng nghe thê thảm nào nùng hết sức.

Tiếng chim từ đáy cốc gần đấy loang đi, âm u, huyền ảo ...

Rồi, một tiếng rẹt tiếp theo, như tiếng y phục quét gió, tiếng rẹt đó kéo dài từ bên kia phiến đá vút ngang qua chàng.

Độc Cô Thanh Tùng cố giương mắt nhìn xem hiện tượng gì đang diễn lên như thế. Chàng nhận ra chính là Vạn Cực Thiên Tôn từ trong động bay vút ra ngoài, phớt ngang chàng, thẳng đến chỗ phát lên tiếng chim kêu.

Lại thêm một dịp may cho chàng. Vào Vạn Cực Cung lúc vắng mặt Vạn Cực Thiên Tôn là đặc thế hơn lúc nào hết.

Nghĩ ra một kế diệu hỏ ly sơn, chàng nhặt một viên đá, tung vào cửa động.

Bốp!

Viên đá rơi xuống bên cạnh hai tên áo tím. Chúng rời vị trí, nhảy vọt ra ngoài, đồng thời quát lên:

- Ai?

Độc Cô Thanh Tùng chỉ chờ có thế. Chúng vừa bay vút ra là chàng bay vút vào. Gia dĩ, chàng dùng thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình nên thoát đi nhẹ nhàng, thân hình lơ mờ như đợt khói mỏng.

Vừa bay vào, chàng vừa đẩy nhẹ hai đạo chưởng phong, dập tắt hai ngọn đèn bên trên cửa động. Không gian đang sáng, chợt tối sầm.

Hai tên bang đồ nhanh như chớp, quay đầu nhìn lại nhưng không thể nào thấy kịp bóng Độc Cô Thanh Tùng vút vào.

Chàng trở về vị trí, còn bàng hoàng ngơ ngẩn, tìm hiểu sự việc xảy ra, chắc chắn phải có nguyên nhân, chứ không phải là ngẫu nhiên được.

Bất thành linh, chúng nghe nhói ở hông, chưa kịp kêu là tiếng nào thì toàn thân mềm nhũn, thần trí hôn mê. Chúng bị quăng xuống chân Thần Nữ Phong, tan xương nát thịt mà chết, ngay lúc còn bất tỉnh.

Hạ hai tên gác động, Độc Cô Thanh Tùng vào sâu bên trong.

Chàng không dám tháo thứ, chỉ đi từng bước một, chậm chạp nhẹ nhàng, tiến dần tới. Chàng đi được ba trượng, dừng chân lại.

Trước mắt chàng là một khu hoàng cung, dãy ngang dãy dọc, chiếm một diện tích vô cùng rộng lớn.

Có thể bảo tòa Thần Nữ Phong là cái vỏ dày bao bọc bên ngoài, vùng trống trải bên trong do Vạn Cực Cung chiếm trọn.

Độc Cô Thanh Tùng tự hỏi, đây là một khung cảnh thiên nhiên mà Vạn Cực Thiên Tôn tìm ra để kiến tạo cung thất hay do lão tạo nên.

Nếu chính là lão tạo nên thì công trình to tát vô tưởng, sử dụng hàng vạn nhân công, làm suốt ngày đêm và phải mất nhiều năm dài.

Khi con người lập dị, lại nuôi tham vọng bá chủ thiên hạ. Những việc làm của họ siêu kỳ gần như ngông cuồng, và chỉ khi nào họ thành công mới tắc trách được cái ngông cuồng của họ.

Tại sao Vạn Cực Thiên Tôn không lập cung điện bên ngoài, dưới hình thức một tòa trang trại, cho đỡ tốn kém nhân công, tài sản ?

Chỉ vì lão muốn làm một bậc siêu nhân, siêu trên mọi phương tiện.

Đã ví với hoàng cung thì Vạn Cực Cung phải nguy nga tráng lệ, huy hoàng, điều đó không cần phải tả.

Và, một hoàng cung kiêm luôn danh từ sào huyệt, một Tổng Đàn của bang đại ma đầu thì sự canh phòng ở đây chu đáo đến cả những chồi hoa, gốc cỏ, từ những viên đá lót đường.

Dĩ nhiên, Độc Cô Thanh Tùng dè dặt từng cử động, tinh thần cảnh giác được đề cao cực độ.

Đang phân vân tiến thoái, Độc Cô Thanh Tùng bỗng thấy lão già râu bạc trắng dài đến ngực, một trong U Minh Tam Hung, đang từ xa ung dung đi đến.

Chàng mừng rỡ, vội dùng lối truyền âm nhập mật, bắt chuyện :

- Sư huynh ! Tôi là Độc Cô Thanh Tùng đây ! Xin sư huynh ra ngoài cửa động, tôi có việc muốn nói với sư huynh !

Chàng thốt xong, liền đảo bộ trở ra ngoài.

Lão già đó là Thích Kế Dương, vị ca ca của Ma Nương, một trong U Minh Tam Hung, cao đồ của Lệ Quỷ Thượng Nhân, nghe tiếng truyền âm nhập mật, khẽ giật mình.

Nhưng đã luyện đến căn cơ võ học như lão, dù trước biến cố quan trọng như thế nào, cũng giữ được bình tĩnh như thường, nhờ vậy mà có được những phản ứng kịp thời.

Qua phút giây giật mình, lão Đại Hưng Thích Kế Dương vẫn giữ được thái độ ung dung, nện từng bước một ra ngoài động.

Độc Cô Thanh Tùng hì lên một tiếng ra hiệu cho lão đoạn đã tới, cố ý rời xa cửa động.

Thích Kế Dương vừa đi sau lưng vừa hỏi :

- Chưởng môn sư đệ, vào giờ khắc này và sự đệ còn vờ tới đây làm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng cứ đi tới chừng một đôi đường nữa, chàng dừng chân quay lại hỏi chứ chưa vội đáp lời của lão :

- Sư huynh có thể đi xa hơn nữa chẳng ? Nhị sư huynh và Tam sư huynh có cùng ở trong cung với Đại sư huynh chẳng ?

Thích Kế Dương đáp :

- Lão Tam đã đến, nhưng lão ấy có phận sự khác biệt với tôi, hiện lão ấy xung chức Hộ Pháp cho Bạch Cốt Thần Ma nên tôi ít khi gặp lão. Còn lão Nhị thì chưa biết tại sao đến hôm nay rồi mà cũng chưa có mặt.

Rồi, lão nhìn Độc Cô Thanh Tùng, dò xét :

- Chưởng môn sư đệ có gì phân phó chẳng ?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn người sư huynh, vận chiếc áo đen một bên chéo góc có thêu hình Cô Lâu sáng rỡ, chàng tự nghĩ :

“Đại sư huynh ta đầu vào Cửu Long Đàn, chắc cũng được trọng dụng và nhận lãnh một chức vụ khá cao như Nhị sư huynh chứ chẳng không !”

Chàng đưa tay vẫy Thích Kế Dương, rồi phóng mình vào một bụi rậm cách đó độ bảy trượng.

Thích Kế Dương hiểu ý, cấp tốc nhảy theo.

Độc Cô Thanh Tùng thuật lại sơ lược tình trạng mẫu thân bị nạn cùng vụ quyển sổ tay của Địa Tướng bị Vạn Cực Lão Nữ lừa chàng chiếm đoạt, sau cùng là việc

Vạn Cực Thiên Tôn định mưu hãm hại Đông Hải Chân Quân, hồng độc chiếm bức họa đồ, tìm chiếc Võ lâm Kim Đảnh.

Thuật xong, chàng tỏ vẻ ưu tư thốt :

- Sư huynh hãy cẩn thận cho lắm mới được ! Vạn Cực Cung là nơi chứa đầy cạm bẫy, phải hành động từ từ cho từng việc một. Tôi không thể trà trộn vào cung để tuý cơ giúp sư huynh được, vạn sự đều nhờ sư huynh biện liệu cho. Hãy thông tri các vị sư huynh kia, để liệu cách chiếu cố lẫn nhau.

Chàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Sư huynh không quên lời tôi dặn dò đấy chứ ? Nên bắt đầu từ việc cứu nạn cho mẹ tôi và Lục Vũ Lệnh Chủ, kế đó là tìm cách liên lạc với Đông Hải Chân Quân, bảo vệ cho lão, lão an toàn là chiếc Kim Đảnh an toàn, sau cùng thì cố đoạt lại cho kỳ được quyển sổ tay của Địa Tướng !

Rồi, chàng dừng lại một lúc lâu hơn, nghiền ngẫm tình hình, đoạn tiếp :

- Tôi sẽ có mặt tại Vạn Cực Cung vào tiết Trùng Dương, theo lời đã hứa với Vạn Cực Thiên Tôn, cùng lão ấn chứng võ công !

Lão Đại Hung Thích Kế Dương nghe Độc Cô Thanh Tùng nói mà không đáp lời nào.

Lão nghĩ ngợi rất nhiều về sự việc mà Độc Cô Thanh Tùng vừa bày tỏ.

Thần sắc lão ngưng đọng trong đêm chiều, tâm tư lão đang cân phân cái đắc thất sẽ gặp trong tương lai, qua hành động của lão, của Độc Cô Thanh Tùng.

Một lúc sau, Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Sư huynh có chủ kiến thế nào, xin cho tôi được biết chăng ...

Thích Kế Dương từ từ thốt :

- Chưởng môn sư đệ ! Tự nhiên là ngu huynh phải thi hành lệnh của sư đệ ! Còn như chủ kiến, phải đợi hội đủ ba anh em, mới quyết định một chương trình thống nhất hành động, mới mong thu thập kết quả như ý. Nhưng ...

Độc Cô Thanh Tùng sốt ruột :

- Nhưng làm sao ?

Lão Đại Hung Thích Kế Dương nhìn thẳng vào mắt Độc Cô Thanh Tùng :

- Ngu huynh muốn biết, thực tình Chưởng môn sư đệ muốn tử thí với Vạn Cực Thiên Tôn ?

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết :

- Tôi đã hứa rồi, tất nhiên phải giữ lời hứa. Hiện tại, tôi chỉ thắc mắc về một điểm ...

Thích Kế Dương hỏi :

- Về điểm gì ?

Độc Cô Thanh Tùng lộ vẻ lo lắng :

- Ngày đại điển Cửu Long Huyết Minh, Vạn Cực Lão Nữ có mặt hay chẳng ?

Thích Kế Dương lắc đầu :

- Ngu huynh chưa biết điều đó.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc, đoạn tiếp :

- Thôi, được rồi, các sư huynh hãy cẩn thận hành động, tôi trở lại huyện thành Vu Sơn.

Chàng nhắc :

- Nếu cần, hãy đến đây tìm tôi, tôi trọ tại huyện thành từ đây đến tiết Trùng Dương !

Chàng đứng lên toan đi. Vừa lúc đó, một bóng trắng xuất hiện dưới chân núi. Bóng trắng di động nhanh như chớp hướng lên đỉnh.

Độc Cô Thanh Tùng giục :

- Thích sư huynh về cung đi, đừng để có người phát giác sự vắng mặt mà sinh nghi ngờ !

Cũng vào lúc đó, tại Vạn Cực Cung, đột tuần thám đã phát giác ra hai tên canh cổng mất tích. Nhiều tên áo tím đang xục xạo tìm kiếm dấu vết khả nghi quanh động, tại một diện tích khá rộng.

Thích Kế Dương vừa dậm chân trở về cung, Độc Cô Thanh Tùng vội ngăn lại :

- Khoan ! Chúng đã phát hiện sự tình, bây giờ sư huynh từ bên ngoài đi vào, thế nào chúng cũng nghi ngờ. Tốt hơn hết là mình phải nguy trang trường hợp để che mắt chúng .

Chàng đưa tay điểm nhanh vào huyệt của Thích Kế Dương, xong chàng bay xuống núi.

Bóng trắng bay lên, chàng bay xuống, khi vừa tầm mắt, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra chính là Lãnh Nhạn Dung, hay đúng hơn là bóng đó giống Lãnh Nhạn Dung như hệt.

Chàng giật mình :

- Lãnh Nhạn Dung ? Nàng ở đây, hay nàng vừa từ xa đến ? Có phải đúng là nàng không ?

Đột nhiên, chàng sôi giận, hừ lạnh, tự thốt :

- Vạn Cực Lão Nữ ! Lão nữ đại ác ma đó lại giở trò quỷ quái gì nữa đây, chứ Lãnh Nhạn Dung làm gì có mặt tại nơi này ?

Chàng nghĩ vậy nhưng chàng hy vọng bóng đó là Lãnh Nhạn Dung thật sự chứ không phải là Vạn Cực Lão Nữ cải dạng.

Chàng ẩn mình trong bóng tối, chờ cho bóng trắng lướt qua xa chàng độ hai mươi trượng, chàng liền len lén theo sau.

Chàng hết sức lấy làm lạ, nhận rõ bóng trắng đi nhanh, nhưng cố gắng trông thấy, chừng như bóng trắng có bị thương thể gì, hoặc giả chân chường đau khổ nên thần thái thê thảm tiêu tụy vô cùng.

Trên mặt bóng trắng, ngấn lệ còn đọng lóng lánh dưới ánh sao.

Chàng tự hỏi :

- Nếu đúng là Vạn Cực Lão Nữ cải trang thành Lãnh Nhạn Dung thì bà ấy có dụng ý gì ? Bà ta làm sao biết được là mình đã sống lại mà toan giở trò ma quái nữa ? Mà tại sao bà lại vờ khóc ?

Chàng bỗng nhiên tỉnh ngộ :

- Chắc là Vạn Cực Lão Nữ muốn lừa gạt Đông Hải Chân Quân. Bà ấy toan giở thủ đoạn với Chân Quân như đã giở ra với mình ?

Nghĩ đến Đông Hải Chân Quân sẽ bất thành linh bị Vạn Cực Lão Nữ dưới cái lột Lãnh Nhạn Dung, đánh cho một chưởng, ngã chết như chàng, để bà ấy tự do lục soát trong mình lấy bức họa đồ, chàng nóng nảy vô cùng.

Dở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình, chàng lướt nhanh tới, thu khoảng cách còn ba trượng, vận dụng Quỷ Công vào tay toan đánh ra.

Bất ngờ, lúc đó, Lãnh Nhạn Dung vô ý đạp nhầm một viên đá tròn, trượt chân ngã nhào xuống, lộn đi mấy vòng.

Nàng gượng ngồi dậy, nhưng không tiếp tục đi, cứ ngồi ỳ tại chỗ, đưa tay xoa đầu gối.

Độc Cô Thanh Tùng vội nhảy lùi xa hơn tám trượng, chui nhanh vào bụi rậm.

Chàng nín thở, thân bất động, đôi mắt dán tia nhìn vào nàng, tự hỏi :

- Sao lại thế này ? Nếu là Vạn Cực Lão Nữ cải dạng Lãnh Nhạn Dung thì hẳn phải tìm ngay Đông Hải Chân Quân chứ ? Đêm sắp tàn rồi kia mà ! Vả lại, nếu là Vạn Cực Lão Nữ thì có lý nào bà ta không hay biết gì hết khi mình đến gần bà ta trong khoảng cách ba trượng ?

Chàng hoang mang quá, bán tín bán nghi, không biết thế nào mà quyết định.

Đột nhiên, chàng nhảy vọt ra khỏi bụi rậm, chạy đi như bay. Độ chừng rời chỗ núp khá xa, chàng dừng chân, nhìn trở lại. Chàng đảo mắt ra xung quanh nhưng chẳng thấy gì cả.

Chàng lấy làm lạ, thầm nghĩ :

“Sao lại thế này nữa ?”

Thì ra, chàng nhớ lại, Vạn Cực Thiên Tôn nghe tiếng chim kêu đã ra khỏi động bay xuống núi.

Lão xuống núi, tất nhiên lão phải gặp Vạn Cực Lão Nữ trong lốt Lãnh Nhạn Dung, và giờ đây lão phải theo Vạn Cực Lão Nữ trở về động, chờ xem bà ta giở thủ đoạn lừa Đông Hải Chân Quân, có kết quả như thế nào.

Như vậy, lão phải có mặt quanh quẩn Vạn Cực Lão Nữ. Thế tại sao chàng tìm mãi mà không thấy một bóng người ?

Trong khi đó, Lãnh Nhạn Dung đã đứng lên, tiếp tục đi tới.

Độc Cô Thanh Tùng lại đi theo sau.

Khi Lãnh Nhạn Dung tới gần cửa động, có tiếng quân canh quát hỏi :

- Ai đó ? Thân hay thù ?

Lãnh Nhạn Dung dừng chân, hỏi thay vì đáp :

- Các vị có phải là người trong Huyết Ma Bang không ? Xin cảm phiền vào thông báo với Phó Bang Chủ, có con gái là Lãnh Nhạn Dung đến tìm !

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm :

- Đúng như ta dự đoán ! Vạn Cực Lão Nữ giả dạng Lãnh Nhạn Dung tìm Đông Hải Chân Quân ! Lão nữ ác ma quả thật gian hoạt hơn Hồ Ly Tinh ! Suýt chút nữa là mình lại lầm như lần trước !

Chàng lướt tới gần hơn.

Bọn bang đồ bao quanh nàng, chúng hỏi :

- Người nói người là con gái của Phó Bang Chủ, người có bằng chứng gì không? Trao cho ta xem đi ! Bọn ta không hề nghe Phó Bang Chủ có con gái như người cả !

Lãnh Nhạn Dung lau ngón lệ :

- Các vị cứ cắt ra một người, chạy báo tin cho Gia Gia tôi hay, tự nhiên sẽ biết thật hay giả !

Một tên bang đồ cười lớn :

- Thôi đi ! Người cứ thực khai ra, người đến Thần Nữ Phong có dụng ý gì ? Đừng có dối trá mà mất mạng !

Lãnh Nhạn Dung lùi lại một bước :

- Các vị không tin lời tôi ?

Bọn bang đồ cười lạnh :

- Tin người ? Nếu người là con gái Phó Bang Chủ, thì cần gì phải lén lút tới đây, đêm khuya tầm tối, như một kẻ gian, định dòm ngó Vạn Cực Cung ? Người có thể đường hoàng đến ban ngày ban mặt, người sẽ được đón tiếp như thượng khách kia mà ?

Lãnh Nhạn Dung phân trần :

- Tôi vừa hay tin phụ thân tôi về với Huyết Ma Bang chiều nay thôi, hay tin rồi, tôi đi liền tới đây, tôi nóng lòng gặp gia gia tôi, còn chờ đến sáng ngày nào được ?

Một bang đồ, đưa tay tới, toan chụp vào người nàng. Nàng lùi lại, nổi giận :

- Người không được vô lễ !

Bàn tay nàng khẽ vung lên, năm ngón tay in vào má hắn, thành năm vết đỏ.

Độc Cô Thanh Tùng cảm phần mẫn :

- Lũ bị thịt có mắt không trông, nhờ lão tổ mẫu của các người mà chạm vào, có chết cũng đáng đời !

Bốn tên bang đồ kia hầm hầm lên :

- Con tiện tỳ ! Người dám hoành hành tại đây à ?

Cả bốn tên cùng xuất thủ một lượt. Bốn cánh tay vung tới, bốn bàn tay chụp xuống đầu nàng.

Lãnh Nhạn Dung đảo chân dịch thân mình sang bên một tí, cánh tay nàng quạt trả liền.

Bùng !

Tên bang đồ đứng giữa bị chấn dội, tung ngược về phía hậu hơn trượng. Nhưng một tên bang đồ khác đã chụp trúng vai nàng. Hắn bóp mạnh mấy ngón tay, nhắc bổng lên toan quăng nàng xuống chân núi.

Lãnh Nhạn Dung rú lên một tiếng, đưa hai tay đánh thốc lên. Độc Cô Thanh Tùng thấy rõ đôi bàn tay trắng nõn nà, chàng tỉnh ngộ ngay.

Đúng là Lãnh Nhạn Dung rồi ! Bàn tay đó chính là của nàng, Vạn Cực Lão Nữ không thể có được đôi bàn tay đó được ! Giả hình, giả diện mạo được, chứ quyết không thể biến một bàn tay xương xẩu thành mềm mại nõn nà, như bột nắn được.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Lần này thì chàng gặp Lãnh Nhạn Dung thật sự rồi !

Chàng hét to :

- Dừng tay ngay !

Tiếng hét vừa chấm dứt, thân hình chàng đã tới nơi rồi.

Bọn bang đồ chưa hết kinh động vì tiếng hét, một tên đã lãnh một chưởng vào ngực, hắn hự lên một tiếng, vọt máu mồm như vòi phun.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -